

Jmenuju se Bára a bez návodu neumím spustit projekci, bez podnožky nedosáhnu na hlavní rozvaděč a popcorn obvykle spálím.

Co ale umím je vést jednosálové kino Metro 70 v Prostějově tak, že od ledna 2017, kdy jsem nastoupila, jsme (před covidem) každý rok poskočili o cca 10.000 diváků v návštěvnosti, máme nový RGB laserový projektor, Dolby Atmos, oponu, novou kinokavárnu s projekcí a letní zahrádkou, letní kino, nové sociálky a kotelnu, zrekonstruované foyer, kanceláře a kryt civilní ochrany, vstoupili jsme do Europa Cinemas a následně se stali evropským kinem měsíce. Porotcovala jsem Europa Cinemas Label v Cannes a díky Europa Cinemas získala inspiraci a kontakty na kamarády kinaře po celé Evropě.

Před čtyřmi lety jsem byla zvolena do APK s tím, že jsem se zavázala ke snaze shánět z jiných zdrojů peníze na aktivity asociace - a skrz projekt Norských fondů, který jsme s Petrem Vítkem, Kristýnou Malíkovou a později Danem Krátkým našli, úspěšně získali a vedli (mimočodem z podaných projektů jsme měli nejvyšší bodové ohodnocení), se to myslím více než podařilo. Díky projektu máme nový vizuál, nový web, mapu kin a vznikající databázi a věřím, že další představenstvo dotáhne záměr komunikovat s kinaři už zcela bezpapírově.

Připadalo mi důležité, abychom o své neustále se rozšiřující agendě informovali členy pravidelně, ne jen mezi řečí sem tam na nějaké akci a jednou za rok Výroční zprávou - a díky oběžníku se to už několik let daří. Oběžník má na standardní poměry newsletterů vysokou čtenost a jsem ráda, že k tomu můžu jeho psaním (snad) přispívat.

I během dvouleté mateřské pauzy jsem zůstala zcela platnou členkou APK, o čemž pro mě osobně svědčí fakt, že jsem s ani ne tříměsíčním miminkem spícím v šátku absolvovala jednání představenstva o vizuálním stylu, což náležitě nedocení nikdo, kdo to někdy nezažil. Mimina jsou masakr a mimina na veřejnosti spolu s mírnou poporodní depresí ještě větší.

Jsem hrdou zastánkyní progresivistického proudu a věřím, že APK by měla fungovat aktivně a transparentně, maximálně spolupracovat s dalšími hráči na poli české audiovize, otevírat se přeshraničním partnerstvím a zůstat součástí UNICu. Představenstvo by mělo být strukturované tak, aby každý člen odpovídal za konkrétní oblast a bylo vždy jasné, na koho se obrátit s danými tématy. Ať už v jakékoliv roli chci jako členka a kinařka vědět, že moje stavovská organizace neřeší jen nahodilé úkoly, ale dívá se i dopředu, sbírá podněty, hledá inspiraci a upevňuje svou pozici v české audiovizi.

Od loňského září jsem zpět v kině na plný úvazek a na APK mám dost času i s dvouletým dítětem a rozjetou stavbou domu. Myslím si totiž, že mít na něco čas je otázka priorit a pro mě doposud APK prioritou byla. Ačkoliv prostor i energii bych měla i nadále, úplně rozumím tomu, že velká část kinařů se s mým pohledem neztotožňuje, je to tak zcela v pořádku a pochopitelné.

Pokud ale můžu za uplynulé čtyři roky alespoň předeštit pohled z pozice člověka, který celou dobu „je u toho“, jsem hluboce přesvědčena, že celému našemu kinařstvu prospěje,

když do čela asociace postaví novou krev. Ukázalo se, že kontinuitu a stabilitu asociace spolehlivě zajišťuje její fungující tajemník a za mnohem podstatnější než setrvačnost proto považuju ochotu skutečně pracovat pro kinaře, hledat nové cesty a aktivně posouvat věci vpřed. Zároveň má smysl co nejvíce podpořit ty, kdo to už v praxi (byť krátké) dokázali, reálně na posunu a profesionalizaci pracují a mají chuť v tom pokračovat.